

La multi ani!
Ivan
23 August 1956

La multi ani!
Ion
23 August 1955

R.P.R. U.R.S.S.

CURIERI DIPLOMATICI

Desen de V. Vasiliu

URZICA

ANUL VIII ★ Nr. 14 (162) ★ 20 AUGUST 1956 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

PE PANOUL DE ONOARE

Desene de H. Leru și A. Poci.

Tovarășei Ioachim Cornelia, muncitoare fruntașă la Fabrica de medicamente nr. 6, care dă dovadă de mult spirit de inițiativă, este o bună organizatoare a locului de muncă și depășește cu regularitate norma.

*Bazați pe aceste elemente
Concluziile pot fi trase:
Lucrează la medicamente
Deci, pe principi... sândtoase.*

Tov. Băncilă Eugen, strungar, fruntaș în muncă la uzinele „Steagul Roșu” din Orașul Stalin, se ocupă intens de creșterea cadrelor tinere.

*Îți urăm, cît vei trăi
Să ai cît mai mulți copii,
Harnici toți și pricepuți
Mai pe scurt... „bine crescuți”.*

Tovarășului Hoffman Francisc de la uzinele „Steagul Roșu” din Orașul Stalin, inventatorul mașinii care-i poartă numele.

HOFFMĂN ȘI... FIU

*Ti-o spun cu toții într-un glas:
„Ai construit ceața titanică!
Ești în mecanică un as
Da-i clar că nu muncești... mecanic!”*

Tovarășa Grigore Ana, de la întreprinderea „Fragă”, din secția patiseriei, este muncitoare fruntașă, depășind lunar norma cu 60%.

*De dînsa foarte mulți au spus
Că-i o „bomboană”. Inșă iată
Eu de persoana de mai sus
Aș spune că-i „un tort de fată!”*

Tovarășul Petcu Vasile, lăcătuș întreprinderea „Armătura”, depășește planul lunar cu 185%-200%.

*Cu el e greu să te întreci,
Mereu năințea normelor,
E lăcătuș și asta deci
E cheia lui spre viitor.*

SORIN RĂȘCANU

AMICUL

EU

Sînt cam doi ani de zile, de cînd, după ce nu-l văzusem foarte multă vreme, l-am întîlnit întîmplător pe amicul meu. Mergea tanțoș, cu pieptul scos în afară, iar privirea lui nu vedea pe nimeni, ceea ce mi-a dat prilejul să constat odată mai mult că nu trebuie neapărat să ai o statură atletică pentru a privi oamenii de sus. Puțin intimidat de alura lui, m-am apropiat totuși de el, ca un vechi prieten ce-l fuseseam.

- Noroc, Alexandrel! I-am spus. Ce mai faci?

Amicul m-a privit o clipă, a rî-

dicat mirat o sprinceană, și, în sfîrșit, după un timp, a lăsat-o în jos, ceea ce m-a făcut să scot un oftat de ușurare. Sprinceană, ca să zic așa, nu revenise la poziția ei complet normală, ci se oprise la jumătatea drumului, iar un zîmbet imperceptibil, apărut în colțul gurii, marca desigur intensitatea bucuriei pentru revederea noastră. I-am întins mina, iar el mi-a pus în palmă două degete, ceea ce m-a făcut să revin respectuos la întrebarea pe care l-o pusesem înainte:

- Alexandrel... ce mai faceți?

Nu s-a arătat îndispus de schim-

barea mea bruscă de atitudine. Dimpotrivă, privirea lui îmi spunea că, în sfîrșit, găsiseam tonul just.

- Unde te duceai? m-a întreat.

- Păi, am răspuns, am o treabă urgentă la un prieten.

- Bine, făcu el, atunci condu-mă!

Mi-am dat imediat seama de importanța pe care o acordă el treburilor mele urgente. Apoi, a adăugat:

- Știi, am pornit-o puțin pe jos să mai iau nițel aer. I-am spus șoferului să vină cu mașina din urmă!

Ridicată la rangul de înlocuitor de mașină, am pornit-o împreună cu amicul meu, hotărît să-l fac cît mai agreabilă inhalarea de aer. După cîteva pași, s-a oprit în fața unei vitrine. Cu un semn din cap, mi-a arătat niște ciorapi.

- Îți plac?

Am privit ciorapii care se deosebeau de ciorapii mei doar prin faptul că primii erau în vitrină, iar al mei în pantofi. Totuși, l-am

studiat atent cîteva clipe, căuții să găsesc la cei expuși ceva deosebit. În cele din urmă însă a rostit oarecum mirat:

- Da... îmi plac.

Și l-am privit întrebător. Anicul meu a pornit mai departe.

- Ai mei sînt! făcu el. Eu fac! Nicl nu-ți închipuți cîtă bătăie de cap am cu ciorapii. Fac numere mari, vor ei mici. Fac mici, vor ei mari! Dar le-am spus mai slăbiți-mă! Eu nu fac ciorapi de fier, de alaltăieri!...

Dintr-o dată buna dispoziție mi reveni. Deci ceea ce mi se păruse schimbat în atitudinea anicului meu era o impresie falsă. Din moment ce face ciorapi, o lucrător, sau cel mult meșter. Tuși, l-am întreat:

- Lucrezi la o fabrică de ciorapi?

Răspunsul a venit ca o ghiule-

- Sînt director!

Apoi a continuat. Monosilabic „eu” revenea foarte des în cele spunea. El făcea ciorapii, el ad-

Tovarășul Barbu Dumitru de la Intreprinderea „Fraga” (patiserie) e frun-
taș în producție de trei ani!

*Fiind vorba de cofetărie
De cât s-aude și se spune
La „Fraga” la patiserie
Sînt „aluaturi” foarte bune.*

Tovarășa Ciobănescu Sevastița de
la Intreprinderea „Tehnica Textilă”,
secția războale, depășește lunar norma
cu 15-25%.

*Obrăzorii sînt rubine
Ochii, diamante fine
Are două miini de aur
Iată-o fată... un tezaur!*

Tovarășul Farkas Bella, conducător
tehnic la fabrica „Pionierul”, a făcut
o inovație datorită căreia se reali-
zează o economie de circa șaptezeci
de mil lei anual.

*Faci economii, și e bine
(Semn că n-ai lucrat în pripă)
De inovatori ca tine
Bine-ar fi s-aveam... risipă!*

Tovarășul Bazavan Ilie, brigadier
fruntaș la fabrica de bere „Grivița”,
aplică metode avansate la locul de
muncă, depășește planul lunar cu
50-60% și contribuie la asigurarea
unei bune calități a berii. E decorat
cu Ordinul Muncii.

*Fie că-i blondă sau că-i brună
El face bere foarte bună;
Cred că s-pe placul orșicui
Ciocnind o halbă-n cinstea lui!*

Tovarășul Fieraru, strungar la „Ar-
mătura”, depășește lunar norma cu
285%, iar în cinstea lui 23 August
și-a luat angajamentul să îndeplinească
planul cu 12 zile înainte de termen.

*Din inimă, tovarăși, oă vorbesc
Urarea sper, nu-mi fie în zadar:
S-aveți în viitor eu oă doresc
La fiecare strung... cite-un „Fierar”.*

Tovarășa Trepcea, farmacistă la Fa-
brica de medicamente nr. 6, a creat
primul medicament veterinar indigen
„Digitosid”, a experimentat cu rezul-
tate bune o serie de produse farma-
ceutice noi și a montat o instalație
pentru noul produs „Hipoveral”

*Indoielii nu mai există,
Contrazicerii nu încap,
Cu astfel de farmacistă
Nu mai ai „dureri de cap”!*

cea lina, el îi vindea, el era fa-
brica, el era lucrătorii, înceti la un
moment dat mă întrebam cu ce
naiba se mai ocupă ceilalți anga-
jați din întreprindere.

- Eu, dragă, spunea amicul meu
în plin avînt, vreau să fac un cio-
rap elegant! Cel pe care-l fac
acum...

Dar în acel moment începu să
picure. Amicul se întoarse, făcu
un semn cu mina în aer, și o ma-
șină se opri lângă noi. „Draguț
din partea lui”, mă gândii. Poate
că așa o să câștig timpul pierdut...
Dar nu!... N-o să abuzez. O să-l
rog să mă lase la cea mai apro-
piată stație de tramvai”.

El însă, a deschis portiera ma-
șinii, și s-a scuzat:

- Plouă, dragă! La revedere!

Și cu un pocnet surd, ușa se
închise în nasul meu, care cred
că în acel moment se lungise
peste prevederile anatomice nor-
male. Apoi, am văzut prin gea-
mul mașinii, o gură care mi-a
zîmbit amabil și două degete ridi-

cate la frunte în semn de salut.
Cînd m-am dezmeticit, eram cli-
ciulete.

Pe amicul „eu” nu l-am mai
văzut multă vreme.

Am intrat într-o zi într-un res-
taurant. Deodată mă strigă cineva.
La o masă, el. Adică „eu”. L-am
salutat și am vrut să ies, dar m-a
strigat din nou. M-am apropiat de
masă și, la insistențele lui, am luat
loc. Am băgat de seamă că sprin-
ceana lui, foarte mobilă la prima
întîlnire, stătea acum calmă la lo-
cul ei, parcă obosită de atîta miș-
care în sus și în jos. De aseme-
nea, zîmbetul dintr-un singur colț
al gurii se proiecta acum și în
celălalt.

- Ce mai faceți? l-am întrebat.
- Mai lasă-te de astea, dragă,
făcu amicul.

Am rămas surprins. Să fi fost
atunci la el numai o proastă dis-
poziție?

- Ce mai nou? am continuat.
Tot ciorapi?

- Dragă, făcu el, la noi în fa-
brică se produc acum niște...

O bănuțală, care apoi a devenit
certitudine, m-a făcut să-l întrerup.
Spusese „la noi în fabrică”. L-am
privit în ochi și l-am vorbit ca
înainte cu ani:

- Mă... nu-l așa că nu mai ești
director?

A făcut ochii mari.

- De unde știi? Că numai de
feri...

De felul meu sînt o bucată de
pîine, dar de data asta rămășițele
de fară din mine au biruit. Parcă
făcusem o baie caldă.

- Păi, zic, știu... am bănuț...

- De unde știi? a insistat el.
S-a și aflat? De unde știi?

Mi-a venit răspunsul salvator.
- Am văzut ciorapii. Nu mai
sînt ce-au fost...

O oră mi-a vorbit apoi, despre
ce se întîmplă „la noi” în fabrică.

Acum două luni l-am întînit iar

pe amicul „eu”. S-a repezit la mine
și... m-a îmbrățișat.

- Ce ai, mă, l-am luat eu în
glumă, ești curier?

A zîmbit amar. Apoi, l-am în-
trebat:

- Ei! Ce s-aude? Ce mai e „pe
la, voi” în fabrică?

A sărit în sus.

- Ia mai dă-i naibii cu... fa-
brica lor!

Și din îmbrățișarea lui fierbinte
și din imprecizia amară la a-
dresa fabricii lor am înțeles: a-
flase că acolo unde lucrez eu
e un loc liber...

Am priceput e drept greu, dar
pînă la sfîrșit m-am luminat.
Prietenul „eu”, adică prietenul
„el”, voia o re-
ferință. Ia tă,
m-am executat.
L-am scris-o...

SOARELE : —Îmi face impresia că, dintre toți, numai eu mai lucrez astăzi în contul lui 23 August! 1956!...

Desen de V. Crivăț

DOMNU' PUIU

de VALERIU CORNEA

Domnu' Puiu locuiește în blocul de vizavi. Anul de zile nîc nu l-am știut, pînă ce într-o bună dimineață m-a salutat de parcă ne-am fi cunoscut de cînd lumea, și mi-a adus la cunoștință: „Știi... sintem vecini... frați de suferință, cum s-ar spune...” Apoi șoptit, după ce a aruncat o privire îngrijorată împrejur: „Apropo de suferință! Am primit niște material pentru balonzaide! Clasa una! Direct din...” și mi numește o țară de la soare - apune. Așa ne-am cunoscut, și desigur că au mai fost nenumărați alții, ca mine, care l-au cunoscut în împrejurări identice.

De la domnu' Puiu, uneori am cumpărat (cînd îmi ardea buza), alteori am refuzat politicos (cînd știam că nu-mi dă mina). De rupt relațiile cu el, însă, nu-mi stătea în putere s-o fac, din mai multe motive: întîi pentru că domnu' Puiu nu e omul cu care să poată cineva rupe relațiile: nu se supără pe tine,

orice l-ai spune, orice l-ai face, apoi... trebuie să recunosc că de multe ori mi-a fost realmente de folos, „ajutîndu-mă” cu unele obiecte care, în primii ani grei de după război, erau destul de rare. (Cu aceleași prilejuri m-a ajutat să-mi golesc și buzunarele, dar asta e altă poveste).

Ce n-am cumpărat eu de la domnu' Puiu? Pencilină (procurată cu infinite dificultăți, dar absolut fără tocmeală). Ață de cusut (import, sută la sută), ciorapi nylon (ofta nevastă-mea într-una), lame (originale), etc. etc.

Odată, m-a poftit în apartamentul său. Crezusem, înainte de a-i pași pragul, că domnu'

Puiu își avea acolo locuința. Dar mă înșelasem. Avea acolo un magazin universal. Cutii de medicamente peste aparate de radio, conservările de marcă mondială peste răcitoare de toate mărimile, stofe și mătăsuri mie la sută neșifonabile printre mașini de cusut de toate formatele, oale de gătit și olițe de noapte („Ideal” autentic) mă rog, un conglomerat unic la noi în țară și... „numai import, domnule, numai import, că ai noștri în vlața lor n-o să facă asemenea bijuterii!”

În timp ce așteptam să fiu „servit”, îl aud pe atotă-făcătorul domn Puiu discutînd în cealaltă cameră cu un personaj nevăzut:

- Vă costă... (și spune o sumă urlașă, chiar pentru banii de pe atunci).

- Da' e marfă bună? întrebă celălalt.

- Se vede și se încearcă! răspunde domnu' Puiu. Și apoi, ce-ți pasă? Întreprinderea voastră plătește, întreprinderea voastră să se descurce! Bani să iasă, asta-i important.

- Bine, bine, totuși...

- Totuși, totuși! A servit el 30 de ani, are să mai servească doi, trei... E doar autocamion „made import”, nu?...

Am sărit ca ars și am privit în jur. Unde naiba ținea și autocamionul? Mai tîrziu am aflat că autocamionul nu-l avea acasă. Aici ținea discursurile și încheia tranzacțiile. Cine știe în care cîmțitir de fiare vechi mai zăce și astăzi autocamionul acela „made import”.

Într-o zi (era prin '53-'54) îl văd pe domnu' Puiu foarte necăjit.

- Domnule - îmi spune - nu mai e de trăit în țara asta!

- De ce, domnule? îl întreb. Ți s-a isprăvit stocul de „Ideal”-uri autentice?

- Nu-mi mai amint, te rog, de marfa ala nenorocită! - Izbucește el. Nu-i de ajuns că au umplut magazinele cu vase emailate! Acum fabrică și mașini de cusut!

- Le-ai văzut cu ochii dumitale? întreb, neliniștit. Să nu fie vreun zvon!

- Ce zvon, domnule? Le-am văzut cu ochii mei! Și unde mai pui că le cumpără oamenii...

- Ei, fugi d-aici...

- Cos la ele... Plin de com-pastune pentru domnu' Puiu, căruia necuvîntoasa noastră

industrie l-a mai răpft un articol de desfacere exclusivă, alerg la „Tehnometal” și văd mașinile de cusut.

- Ei, ce spui? mă întrebă domnu' Puiu a doua zi.

- Catastrofal! Cumpără lumea pe capete!

- Proști! face el, dezgustat.

- Mai rău! - exclam. Închii-pute-ți: să se dispenseze de serviciile unor oameni ca dumneata! Și eu am căzut în păcă-tul ăsta!

- Cum? strigă el, cutremurat. Nu cumva ai cumpărat o mașină de cusut românească?

- Am văzut, am încercat și am cumpărat!

- Dar de ce nu mi-ai spus

mie, mai întîi? Îți dădeam eu una străină, ba îți mai și lăsam din preț!

- Mde... vezi însă că la stat... mi-au dat-o și în rate! mărturisesc, rușinat. Dar a doua oară nu mai cumpăr!

Domnu' Puiu mă privește cu o speranță nouă:

- De ce?

- Păi... ce să fac cu două mașini de cusut? N-am decît o singură nevastă!

Domnu' Puiu a avut impresia că mi-am bătut joc de el, așa că vreo cîteva luni de zile s-a făcut că nu mă vede. Pînă ce, într-o altă zi, n-a mai răbdat și m-a întrebă:

- N-ai nevoie de niște medicamente? Pencilină, procaină, vitamină...

- Nu sînt bolnav! îi spun.

- Nu-i nimic, ai să fii! Le dau ieftin, că am nevoie de bani!

Acu' un an aflu că nu se mai ocupă de articole de „oameni mari” pentru că... „Industria asta socialistă, a lor prea și-a luat rolul în serios!” Așa că dumnealui preferă să se ocupe de „oameni mici”. De copii, adică, față de care și-a descoperit o nemulțumire dragoste.

- Laptele de vacă nu mai e modern! îmi spune. Praful de lapte e cel mai bun aliment pentru bebeluși și am eu mijloacele mele de a procura cutii din străinătate. Ehehe, nu mă mai concurează pe mine statul în branșa asta!

- Ai investit mult capital? întreb.

- Tot! Am lichidat aparatele de radio, că astăzi, nu vezi ce se întimplă? Găsești, d'astea populare... Și, de, n-am ce spune... Populare, populare, dar cîntă...

- Și ți-ai băgat viitorul în praf?

- Exclusiv!

Scot un ziar din buzunar și-l dau să citească: „La Remetea, lângă Tg. Mureș, a intrat în funcțiune prima fabrică de lapte praf romînesc...”

Il văd că devine stacojiu și îl aud rîcnind:

- Pe hîrtie, lasă că știu eu, pe hîrtie!

- Ba în rafturi. Și-l trag după mine, la primul „Comaliment”. L-am făcut... pulbere.

Nici măcar copiilor nu le mai poate fi de folos. Bietul domnu' Puiu... și-a băgat viitorul în praf!

TIPICARUL

De-o vreme
pezi tinere
incoace,
- croiți ca din carte -
grozav le mai place
insigne=aurite să poarte!

Nu-i chișp,
de el
In regulă sint:
partid,
sindicat,
cotizații
și tot ce mai orel...

Pasc tarbă.
Pe nimeni nu supără.
Mtei!

...Stă
pe loc,
nu face=un pas.

Vede
totul
pin' la nas.

Dind
la comunism
examen,
buchisind tot ce-i cu „ism”,
și-a luat grija,
nu-i mai pasă
de-a gândi
la comunism.
Pentru ce să pezi departe?
Circulară
ai?
N=ai zor.
Ce să-și bată
omul
dac=avem conducători?

Cu=ochelari de cal, la toate,
mă,
nesupărat,
mlop,
păl... mai bine nu se poate!
Slujba-i merge
ca pe roate -
slujba, singur scop.

Cu pungăși,
cu ling=blide,
cu seroșii împrejur,
ăsta e socialismul
- pentru dînsul -
cel mai pur...

N=o s=ajungem la comună
c=o asemenea
mîrtoagă!

Tipicarul
una știe -
nu se bagă.

De insigne
pieptul
tobă
de=ngîmfare,

calcă
sigur,
lîntștit.

gata,
de=orice
adaptare.

Chit că pripășit acuma-i
prin moctre,
ud la tîlpi,
pe pereții lui sint numai
bărbi...

Noi trudim.
Că fatmă nu-i?
Nici nu cerem
fatma lui.

Tîndr al acestor oremuri!
Tu,
ozonul lui Octombrie
să-l respiri,
să-l bel,
să tremuri...

Nici o clipă
nu uita:
orice zi
e o aripă
cătrec
fînta ta.

...Ce=mi este-o șopirlă
în tarbă
și ce mi-i
să=ți ori tîrtăcușă
sub poalele oremii?
Să fii comunist -
aceasta știi ce-i?
Să te lupți,
să gîndești,
să=ndrăznești
și să orel.

Chiar dacă mai ai
de trecut, pin' la rai,
un mic și burghez mucegai,
nu=ți fie măsură
umflații, mărunții,
ci zările țintei
și flacăra frunții.

In rominește de
CICERONE THEODORESCU

Ilustrație de Benedict Gănescu

BABA TINCA ȘI VECINII EI

Treptat, fără urmă de grabă, umbrele serii s-au așternut de-a binelea peste întreg satul. În gospodăria mărunță a babei Tinca, vădana, luminată palid de felinarul lunii, domnea o tăcere plăcută care te îndemna să visezi cu ochii deschiși. Orătăniile curții trecuseră de mult la odihnă.

S-au mistuit două ceasuri bune, de cînd, așezați pe prispa casei, stau la taclale baba Tinca și vecinii ei de peste drum, Moș Frîncu și Moș Ieremia. Au adus vorba despre cîte-n lună și-n stele. Despre amărăciunile tinereții lor, despre mecanicul proaspăt sosit, despre sporul pe care l-au avut în întovărășire.

După o vreme șirul vorbeli a dat glas altor gînduri.

- Ascultați-mă pe mine, că vorbesc cu temel, stăruind Moș Frîncu, încercînd să-și desfunde cu un fir de păl luleaua veche. Sint mai bătrîn decît voi, și=s mai cîu cap...

Foc și pară se făcu baba Tinca:

- Mai cu cap, hai? De atîta cap, acum două ierni ai țesit ultimul la alfabetizare.

- Asta e altă poveste, se oțărî Moș Frîncu, lovînd supărat luleaua de buza prispei. Eu sint deștept dîn naștere, nu de la școală. Eu v=oi zic p=oa dreaptă: doftor nu ajungi, așa, cît ai bate dîn palme. Se cere mîște. Multă mînte, că=f a mai grea meserie. Pe ține, babo, te=ar ajunge lumea ailantă pînă să terminî să citești o singură carte din alea groasele cît ceaslovul...

- Asta n=oi cred, roști baba supărată, fiindcă eu aș cetî=oi cu priceperea mea, nu cu priceperea dumitale.

- Ehe, ce știiți voi ce=nseamnă medicina, oțărî Moș Frîncu. Invești pe viu, invești pe morți, țai oameni să=f faci sănătoși, îl ciocănești

să auzi ce răspunde plămînuși Ehe!, lucru mare...

Baba Tinca pufni iar:

- Lucru mare, nu...Păl de=ai știi tu, Frîncule, ce este ingineria, atunci să stai de vorbă... Asemeni tu agronomul cu doftorul? Abia la inginerie e nevoie de cap! Și de cap și de ce se află înăuntru. Dacă n=ai cap...

- Vai de pictoare! adăugă Moș Ieremia, care ședea cuminte mai deoparte și trăgea cu urechea.

Dar Moș Frîncu nu se da bătut:

- Nu=f așa, babo. De cînd ai luat premiul întîi la alfabetizare îți închipui că le=ai aflat pe toate. Ca mine trimiți cerere să te înscrie la facultatea aia serală, că doară dimineața trebuie să muști vaca. Ce naiba, vorbesc de pomană? Ingineria, nu zic, s=oi face ea cu trudă, dar nu=f medicina. Injecții, medicamente, raze, operații. Trebuie să fii deștept foc, să nu le amesteci! Ehe...

- Școala maie! se ținea tare baba Tinca. Ai acul de=a gata, ai razele de=a gata, ai cîștirul de=a gata! Faci injecția și se înzdrăvenește omul. Cu ingineria, alta=f treaba. Se cere mînte. Socotește cîtă sămîntă și de ce fel e nevoie, socotește cum să sporească recolta, cum să ingrași pămîntul, ce are tractorul de=a înțepeni. Socoteala, moșule, „aritmetică”...

- Cap de femeie! se rățol Frîncu. Păl, ei au aritmetica de=a gata. Tabla înmulțirii gata, tabla împărțirii gata, tabla scăderii așîșdereala l...Două, trei cărți acolo...

- Zău? sărî baba Tinca. Păl, tu n=ai învățat decît tabla înmulțirii și te zăpăciseși de tot! Dar compas? Ce=ți închipui? Compasul e termometru? Îl scuturi și lese cercul? Alea cu mina ta le faci, nu=f injecție s=oi cumpere!

de la farmacie în sticleuțe. Medicina, e bună și ea, dar nu cere atîta trudă cum cere agromonia.

- Ia mai taclî se împotrivi Moș Frîncu. Ce țî se năzare? Fiindcă țî=e fectorul Inginer, te bate gîndul că ingineria e...

- Ei nu, c=oi să mă sperii cu fectorul tău, doftorul...Abia are anul de cînd a țesit doctor, și țî=ai și luat=oi în cap!

- Mi=am luat=oi în cap, zici? Dar cînd a fost aici ast toamnă, te=a lecuit, ai? Că boleal de pictoare! Te=a căutat, te=a dus la dispensar. Cine te=a însănoțit? Fectoru=tău agronomul, sau băiatu=meu? Cu ce te=a pus pe pictoare și te=a făcut cît o batoză? Cu îngrășăminte chimice, or cu vitamina B1 și B2? Dar ce=mi bat eu gura de pomană, și=ți vorbesc ție de vitamine...

- Mi=oi zvîrlî în față, hai? Dar să=ți ingrași pămîntul de=ai cules cît nu visai, cine te=a învățat? Și agrominimul cine țî l=oa băgat în cap? Fectoru=tău? Sau ai meu? Țî=ai ingrașat pămîntul cu vitamina B1, 2, 3, sau cu îngrășăminte chimice?

Țîși potrivî cu mișcări repezi broboada care=f lunecase de pe cap, și țîși intoarse privirile spre Moș Ieremia:

- Și dumneata ce taclî, omule? Scoate și dumneata o vorbă, că n=oi fi foc! De partea cui e dreptatea?

- Zi, zi, să audă și baba, îl imbe Moș Frîncu. Ce gîndești că=f mai de seamă? Doftorul, or agronomul?

- Mde, se codî Moș Ieremia, eu ce să zic?... Eu zic că mai de seamă nu=f nici unu, nici altu.

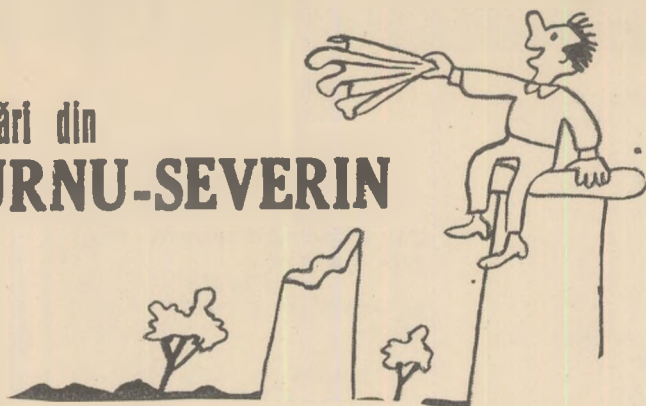
- Țî=ai pierdut mînjile! izbucnîră odată și baba Tinca și Moș Frîncu. Dar cine atunci?

- Păl... eu zic că mai de seamă e arhitectul!

- Arhitectul? De ce arhitectul?

- Pentru că... uite, primii acum scrisoare de la fectoru=meu. A dat admiterea și a intrat la Arhitectura l...

Salutări din TURNU-SEVERIN

„Urzica” transmite cititorilor ei din toată țara salutări din Turnu - Severin.

Dar transmite aceste salutări pe calea tiparului, fiindcă... telefonice nu reușește. Nu obține legătura. Incercați și dumneavoastră. Strigați :

Alo, oficiul P. T. T. R. !

Vedeți ? Nu răspunde nimeni. Se obține foarte greu o legă-

tură telefonică prin oficiul P. T. T. R. al orașului Turnu - Severin.

Aceasta se datorește, peșemne, faptul că operatoarele de la telefoanele acestui oficiu lucrează foarte atente. Foarte atente la... ce-și spun una altea, despre cum au petrecut aseară, despre ce filme au mai văzut și dacă o să mai plouă.

Bineînțeles, șefii peteteriști de

la oficiul Turnu - Severin și de la regiunea Craiova, care sînt mereu sezisați de aceste lucruri, sînt foarte hotărîți să rezolve problema. Să rezolve problema : unde să-și petreacă în vara aceasta concediile ? La munte sau la mare ?

Patru drumuri...

...ar duce la rezolvarea altor numeroase probleme, în raion și în regiune.

Un drum e rațional și ar lega comunele Prunișor și Fintina Domnească, dacă s-ar putea circula pe el. Dar nu se poate, fiindcă s-au... legat două persoane să nu-l repare : tovarășul Tudose Ion, președintele sfatului popular al comunei Fintina Domnească, și tovarășul inginer Kissler Mircea, șeful secției drumuri de la sfatul popular raional.

Celelalte trei drumuri sînt re-

gionale, pleacă din Turnu - Severin și merg felurite : unul merge spre vest, la Vîrciorova ; altul merge spre est, la Prunișor, și altul spre nord, la Clovărnașani. Dar numai ele, numai drumurile... merg. Oamenii și vehiculele nu pot merge pe aceste drumuri. Nici șeful lor, șeful secției drumuri de la regiune, inginerul Spineanu, nu circula pe ele. Stă în birou. Că dacă ar circula, ar vedea cit sînt de striccate și, poate, le-ar repara.

Chiar la farmacie

...și anume la farmacia nr. 25 din Turnu - Severin sînt necesare unele... reparații.

Intre altele, se cere serios reparat... obrazul tovarășului farmacist Marcu Vincențiu, ieșit cam feștelit din niște combinații spîțerite, săvîrșite după o rețetă personală : cînd vine un cetățean (să zicem Ioța Traian) cu o rețetă pentru zece grame de streptomycină, farmacistul îi dă doar cinci grame, spunînd că numai atîta are. Va să zică, în loc de streptomycină, streptomincină. Și oprește, nemodificată, rețeta pentru zece grame, iar diferența de cinci grame o vinde dinsul „la negru”.

Un meci Locomotiva — Sanepid...

...s-a terminat însă cam... albastru.

A jucat doctorul Toma de la Sanepid și a ieșit învingător... bunul simț.

La un meci susținut de colectivul sportiv „Locomotiva”, pe stadionul ei, doctorul Toma de la Sanepid a vrut să intre... gratis. Dar, nepermițîndu-i-se, a ținut - ambițios - „să se răzune” bune”. Așa că a cerut, oficial, la C. C. F. S. București... suspendarea terenului, „ca necorespunzător din punct de vedere sanitar”.

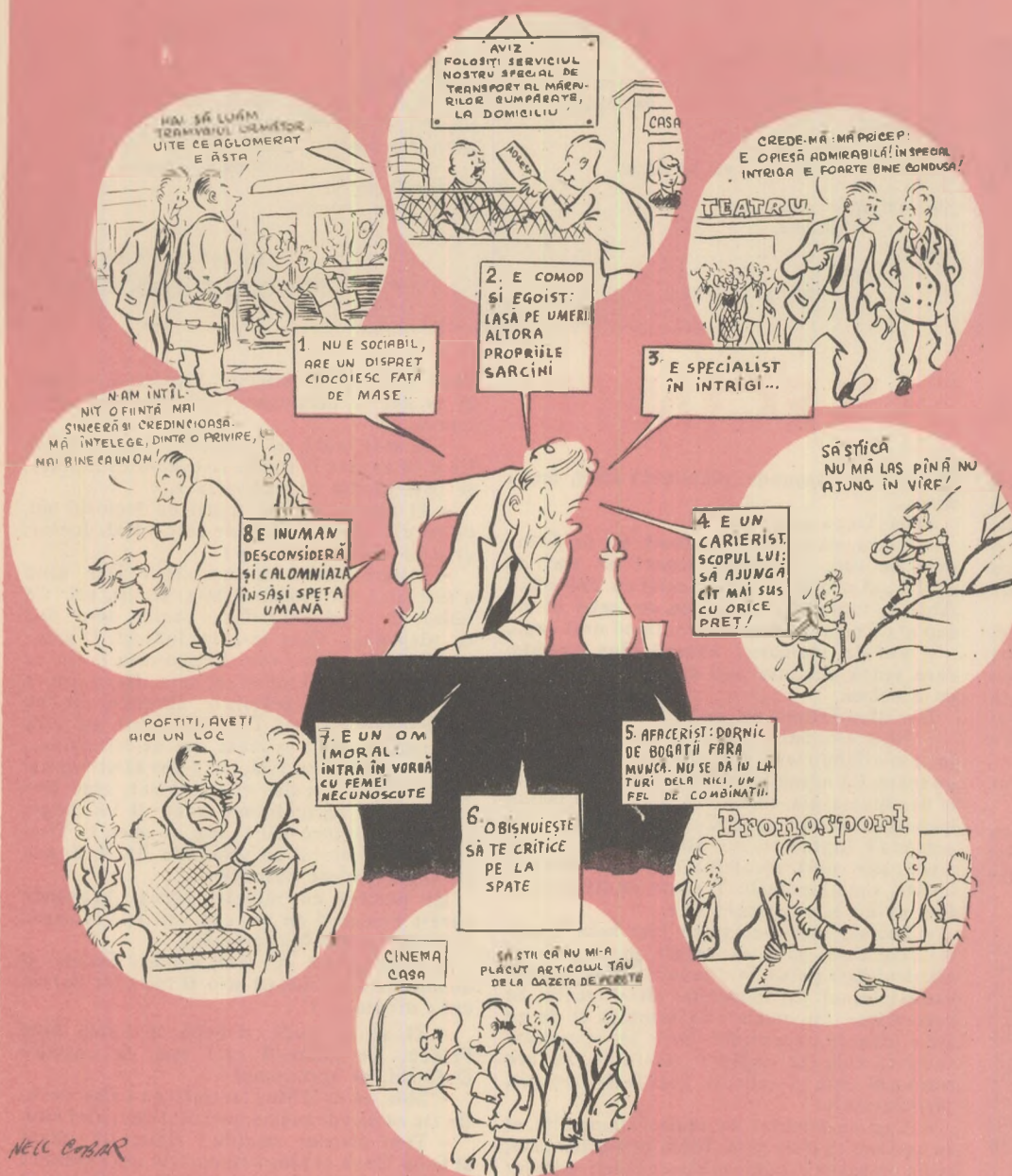
La C. C. F. S., demersul ambițiosului doctor a găsit niște adevărați... campioni ai procedurii superficiale, care - pe „neve” - au... suspendat terenul.

Pînă la urmă, la intervenția „Locomotivei”, lucrurile s-au lămurit : o comisie de omologare, trimisă de C. C. F. S., a constatat neseriozitatea „diagnosticului” doctorului Toma și a suspendat... suspendarea.

Iar această instructivă intimplare l-a... vindecat și pe doctorul Toma de acest... sport.

...și cînd, după vindecare, se va afla în convalescență la vreun Sanepid din vreo localitate... fără teren sportiv, - cu cită dutoșie va primi acolo doctorul Toma... salutări din Turnu - Severin !

Desen de Nell Cobar

NELL COBAR

O CRITICĂ OBIECTIVĂ

C. CRISTOBALD

J. Wilinska

Întimplare cuedată

de JOANA WILINSKA
de la revista „Szpilki,” Varşovia

Augustin nu era acasă.
- Astăzi conduce şedinţa, îl în-
formă cineva pe Iosif, factorul poş-
tal sătesc. Aşteaptă-l aici.

Dar Iosif nu vru să-l aştepte.
Îşi luă rămas bun şi se duse la
câminul cultural.

În sala câminului, frumos impo-
dobită, se ţinea tocmai şedinţa a
noua, consacrată campaniei de
recoltare. Nu venise lume prea
multă. Munca de recoltare îl im-
pedicase pe mulţi să vină la
şedinţă.

În clipa aceea, preşedintele ros-
tea cuvîntul de deschidere. Iosif
se așeză lângă unul din sătenii și
își zise în gând: „Ăcum nu-l pot
întrerupe în nici un chip, dar cum
termină mă și duc la el”.

După cuvîntul de deschidere,
însă, preşedintele scoase o foaie
de hîrtie și citi lista membrilor
prezidiului adunării.

- Nu se cade să-l întrerup acum,
își zise Iosif. Își aprinse apoi țig-
gara și se așeză mai comod pe
scaun.

- Îi rog pe toți cei înșirați de
mine să-și ocupe locurile la masa
prezidențială, anunță preşedintele.

Unul după altul, activiștii s-au
sculat de pe scaune și, potrivin-
du-și bine haina, s-au urcat cu
pași grași pe podul. Iar cînd, la
urmă, ultimul chemat își ocupă lo-
cul la capătul mesei, cînd nu se
mai auzi scriștîitul scaunelor și în
sală se făcu tăcere, Iosif simți cum
il trece un fior. Constată că este
singur. Singur, înconjurat de scau-
ne goale. Șaisprezece perechi de
ochi se uitau la el ceremonios din-
spre masa prezidențială.

Iosif simți cum i se înțepenes-
c picioarele.

- Da, trebuie să mă duc la el,
își zise în sine, dar nu se urni
din loc.

Preşedintele își potrîvea tocmai
fișele referatului, iar cele șaispre-
zece perechi de ochi îl fixau fără
încetare pe Iosif.

- Trebuie neapărat să mă ridic,
gîndi Iosif. Uite, se întunecă. Bă-
trîna mea nu va putea tăia nutre-
țul pentru vite, iar eu stau aici
degeaba.

Totuși nu se ridică, deoarece,
tocmai în clipa aceea, preşedintele
începu să vorbească.

- Cetățeni și tovarăși! Comuna
noastră dă marea bătălie a stringe-
rîi recoltei. Toți trebuie să ia parte,

tovarăși! strigă preşedintele, uti-
tindu-se la Iosif.

Iosif dădu din cap și își zise în
gînd, resemnat:

- Bătrîna n-o să pregătească nu-
trețul, asta-i, n-o să-l pregătească!

Preşedintele făcu o scurtă expu-
nere asupra situației internaționale,
apoi se înclină în fața lui Iosif, și
se așeză pe scaun.

Iosif vru să aplaude, dar nu-i
venea de unul singur. Își frecă
doar palmele de pantaloni și își
scoase o țigară.

La tribună urmă un alt vorbitor:
un om tînr, energic, hotărît.

- Trebuie să fim primii în ra-
ionul nostru, zise el cu tărie, și să
nu se mai repete povestea cu li-
vrările din anii trecuți. Toți aceia,
strigă, arătîndu-l cu degetul pe
Iosif, care își închîpuie că vor
putea trage chiulul, se înșeală a-
marnic!

Iosif simți cum îl trec fiori.

Vorbitorul următor fu preocu-
pat, în primul rînd, de chestiunea
laptelui.

- În legătură cu cele spuse de an-
tevorbitor, lămuri el, adresîndu-se
lui Iosif, aș vrea să subliniez că
prin reducerea conținutului pro-
centual de grăsimi în lapte, furați
din bunul copiilor voștri! Căci
cine bea în oraș lapte? Copiii
voștri, care merg acolo la școli
sau sînt offțeri și medici!

- Cuvintele acestea nu-mi sînt
adresate mie, se bucură Iosif. El
nu avea copii, iar cu laptele n-avea
nici în cîin nici în minecă.

Vorbitorul îi dădea zor:

- Voi sînteți de vină! strigă el.
Da, voi! Din cauza unor astfel de
tertîpuri am rămas în urmă cu li-
vrările către stat.

Pe rînd se sculară și ceilalți
membri ai prezidiului adunării. Îl
îndemnară pe Iosif să treiere, îi
amintiră de obligațiile sale față de
stat, îl amenințară, îl flatară, îl
reproșară tot felul de păcate.

Tîrziu în noapte, Iosif se în-
toarse acasă.

- Vai de mine, omule, pe unde
mi-ai umblat? strigă soția.

- Am fost la ședință.

- Ești un om fără conștiință! îl
apostrofă din nou soția. Nutrețul
nu-i tăiat, miine în zori trebuie să
feșim la cîmp, iar tu îți pierzi vre-
mea la ședințe... Nu s-ar fi putut
ține ședința și fără tine?

- Nu, nu s-ar fi putut! răs-
punse Iosif cu convingere.

Desen de Eugen Taru

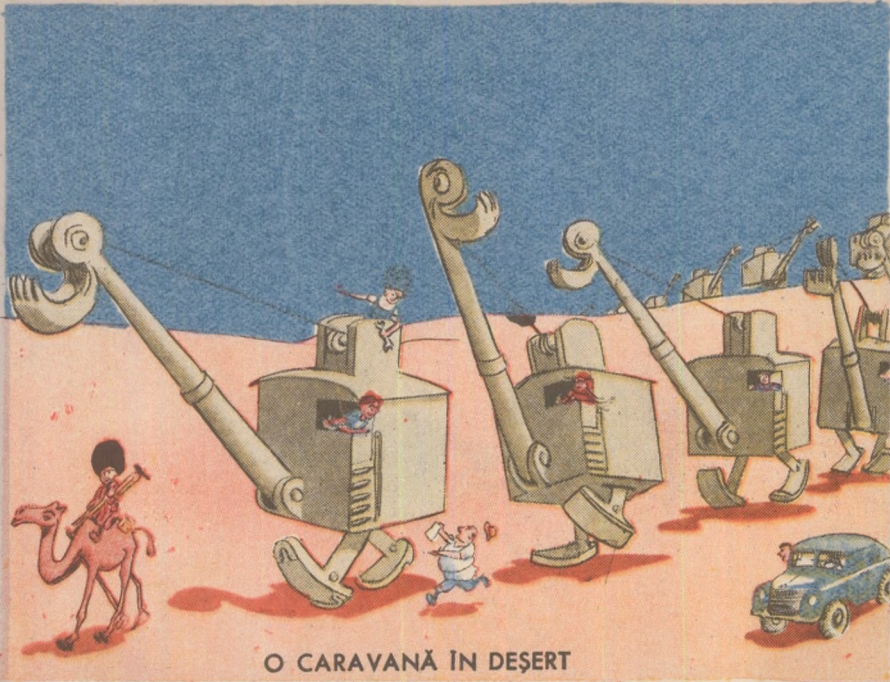

SENSIBILITATE „ARTISTICĂ”...

Desen de G. Badea

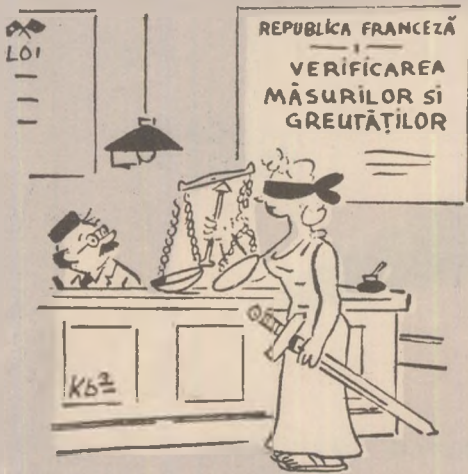

— Formidabil cum pierd copiii ăștia timpul de pomană. De două ceasuri privesc la ei, și-n timpul ăsta n-au reușit să marcheze nici un gol!

O CARAVANĂ IN DEȘERT

FĂRĂ CUVINTE

Desen din „Le Canard enchainé”, Paris

Agronomii din S.M.T. s'uri au datorita să se ocupe de starea solului din regiunea respectivă și în același timp să organizeze muncile de primăvară

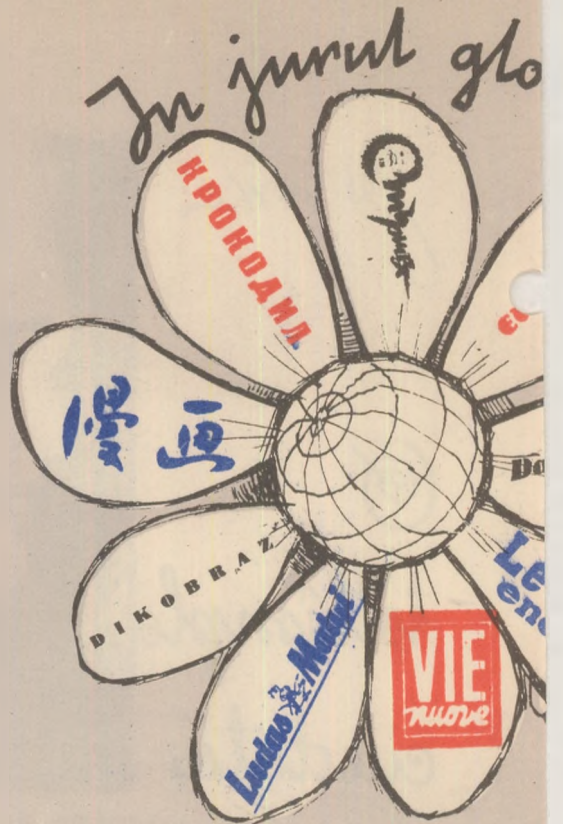
— Așa se poate face curățenie cu plăcere. Acesta n-a venit niciodată cu ghetele pline de noroi.

Desen din „Dikobraz”, Praga

JOC PRIMEJDIOS

Desen din „Manhua”, Pekin

O vacanță

de neuitat

de I. AVIAN

Vorba lui Caragiale, fiindcă a trecut cu bine examenele și a intrat în clasa a cincea cu deosebit succes, părinții i-au făgăduit lui Săndel să-l trimită la neamuri la București, să admire și să se bucure de frumusețile unui oraș mare. Are să locuiască trei zile la fiecare care mătușă în parte și trei zile la buniciuța.

La gară i-au petrecut mama și tata, deopotrivă de grijulii.

— Să fii atent, puțul mamei, cum traversezi strada, că Bucureștiul nu-l Botoșani. Scapi de mașină și vine din urmă tramvaiul, scapi de tramvai și hop, țîșnește un autobus...

— Și bagă de seamă, puțul tatii, în vapoaraș, pe lacul Herăstrău, să nu te pleci prea mult în afară. Vorba românească: „e periculos de șpogersi!”.

— Acolo apa e adincă! Te joci cu bucureștenii!... Și când o să fii la teatrul „Țândărică” să fii cuminte, să n-o superi pe tanti Mariana.

— Iar la Palatul Pionierilor și la magazinul cel mare „Romarta Copiilor” să nu te rătăcești de tanti Adela.

— Și în Parcul de Cultură, la colțul copiilor, puțule mamă, să nu cumva să te invirtești prea mult în călușei; că s'periculoși; sint cai de fier și oțel și pe lângă toate au și motor...

Dar „Mersul trenurilor” nu ține seama de grijile părintești și fluteratul prelung al locomotivei curmă avalanșa de sfaturi care se transformă în mare grabă într-o avalanșă de sărutări. Ultimele urări în pragul compartimentului:

— Drum... pac (un sărut)... bun... să fii... pac! (al doilea sărut)... cuminte... să nu... pac! (al treilea sărut)... răcești.

La București, Săndel a fost primit așa cum doar mătușile îndrăgostite de un nepoțel pot să primească.

A doua zi de dimineață, cu ochii umflați încă de somn, Săndel sări sprinten din pat:

— Tanti Mariana, azi mergem să ne plimbăm cu vapoarașul? O fi tare frumos.

— Nu, dragul meu, azi o să ne plimbăm pînă la unchiul Costin. Ii facem o vizită. Dacă ai ști cit ține bătrînul ăsta la tine. Vapoaraș, slavă domnului, o să mai fie, pe cînd unchiul Costin, sărmanul, nu știu cit o să mai fie, că i tare bolnav și bătrîn...

Și Săndel și-a petrecut ziua la bietul unchi. L-a distrat bătrînul cum s'a priceput: i-a arătat citeva șiraguri de mătăni, care o să i rămînă moștenire lui Săndel, i-a istorisit amintiri duioase din timpul războiului balcanic, și pentru că aflase că nepoțelul era primul la geografie, i-a povestit despre vâgăunile munților în care luptase în primul război mondial...

Seara, tirzlu, Săndel, însoțit de mătușa Mariana, urcă în tramvai și porni spre casă.

— Ei, Sănde, cum îți place Bucureștiul? Il întrebă la cină unchiul Jean.

— E foarte frumos! Îngină copilul. Și ce viteaz era nenea Costin!

— Pe lângă ce-a fost bunicul tău, unchiul Costin e moft, roști dirză tanti Mariana. Bunicul a fost viteaz între viteji. Are și decorații. O să te convingi singur, pentru că miine sintem invitați bunicului.

Privirea copilășului se innegură:

— Tanti... dar vapoarașul?... Și „Țândărică”?...?

— Ei bravo! Poftim nepoții din ziua de azi! Halal! se supără tanti... Bunicul, singurul tău bunic în viață, dorește să te vadă, și țte îți arde de „Țândărică”!...

— Iartă-mă, tanti, dar poate merge și bunicul la „Țândărică”. Să ne întîlnim acolo...

Și ziua următoare Săndel și-o petrecu în odăița bunicului. De la el, află o mulțime de lucruri interesante: că de fapt unchiul Costin n'a prea fost cine știe ce om de ispravă, se ținea de intrigi între rude și că

el, b... mai pov...

răposata...

bătrînul...

cu vapo...

timplări...

tragica...

versiune...

dat în M...

— Vez...

riana l... vapoare...

colo niș...

apoi, cu...

te ducă...

liber.

In cea...

domicili...

— Tan...

dărică”...

— Nu,...

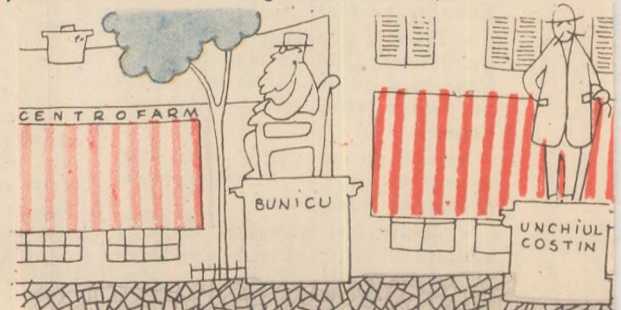
Fac dulc...

gata! La...

Ținsa e...

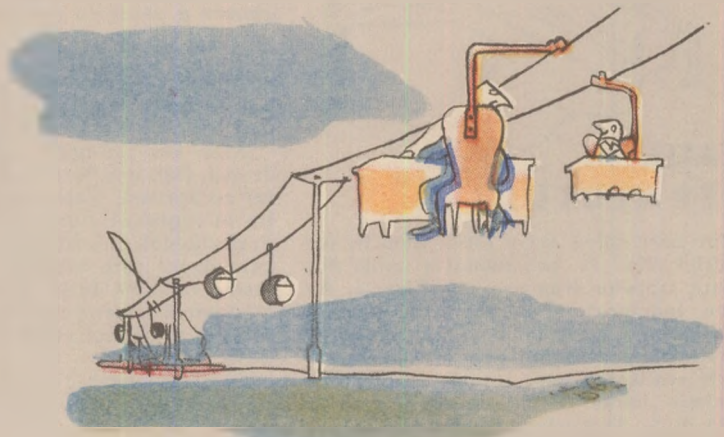
tezi plaț...

Să vezi...

Desen din „Eulenspiegel”, Berlin.

— Trebuie doar să înțelegi, să folosești tehnica în mod just.

Cercurile reacționare din Occident folosesc Hotărîrea sovietică cu privire la cultul personalității pentru a calomniat Uniunea Sovietică.

— Și noi care ne pregătisem să vorbim despre cultul personalității!

Desen din „Vie Nuove”, Roma

TIPLARE ÎN CIPRU

st găsit cu arma în mînă./

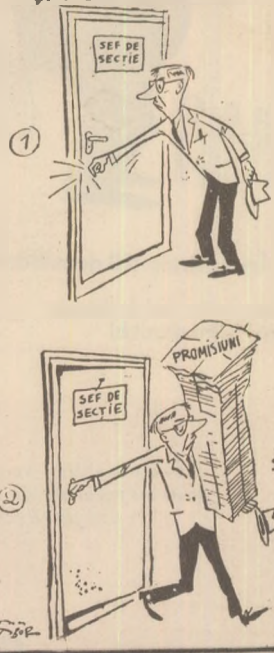
N. Mirșev (din „Stirșel”, Sofia)

BIATĂ FETIȚĂ MILIARDARĂ

Desen de Gabriel (din Daily Worker, Londra)

ȘI ASTA E CEVA

Desen din „Ludas Matyi”, Budapesta.

la familia. Apoi, i-a
cul cum a cunoscut-o pe
și, într-un tîrziu, cînd
ta nepoțelului, o plimbare
ta povestii o mulțime de in-
ești, lungi, terminînd cu
„Titanicul”, care după
și (85 de ani) s-a scufun-
urtă...

concluziile mătușa Ma-
te-a plimbat numai între
oare mari, urlașe, nu a-
pe mici, pe un lac... Și
la, la teatru, la parc, o să
la. Ea are mai mult timp

a zi, Săndel își transferă
mătușii Adela.
mergem miine la „Țân-

zu, miine mergem la piață.
rei zile nădăjduiesc să fie
că” o să mergi cu bunica.
ă. Eu o să te duc să vizi-
de cumpărat cireși negre.
rmoasă avem.

— Tușică Adela, nu te supăra, dar piață
avem și la Botoșani. Eu doresc să merg la
Teatrul de copii sau la Palatul Pionierilor...

— Bine, dar cu tanti Mariana n-ai fost
la muzeu? Ce monumente istorice ai vizitat?

— Pe bunicul și pe unchiul Costin...

— Nu te necăji, o să stai la bunicuța și
ea o să te poarte prin toate locurile. La
Palatul Pionierilor, și la parc, și, mai cu
seamă, la călușei, că în tinerețe ei îi plă-
cea nespun Hipodromul...

Și în următoarele trei zile, Săndel, fiindcă
a trecut examenele cu deosebit succes, a
făcut dulceață de cireși negre.

După aceea s-a mutat la bunica.
— Bunicuțo, mergem la „Țăndărică”? Bu-
nicuța îl amenință săgalnic cu degetul:

— Răule, îți bați joc de bătrînețile mele?
Să văd „Scufița Roșie” la 79 de ani?... Azi
mă gîndesc să mergem la „Centrofarm” să-mi
schimb lentilele că mi-a slăbit vederea de
tot, și miine mergem la Policlinică pentru
raze. Te iau cu mine că nu mă mai țin pi-
cioarele de loc.

În cea de a zecea zi, tatăl lui Săndel a
sosit în București să-și ia copilul acasă.
Atît le-a trebuit rubedenților. Foc și pară!

— Cum? Să ni-l iei pe Săndel? Să se plic-
tisească mîntelul în orașul vostru de pro-
vincie vacanța întregă? Egoistule! Nu îl-
dăm! Rămîne la noi toată vara! Să se dis-
treze copilul.

Părintele își privi fericit băiatul:
— Tu ce spui, Săndele? Vrei să mai ră-
mii? Spune! Ce ți-a plăcut în chip deosebit
în București?

— Mie, tăticele, cel mai mult mi-a plăcut
dulceața de cireși negre, că altceva n-am
văzut...

Tobarășul Maican Mircea din secția 1-a a uzinelor „Mátyás Rákost” s-a șters pe mîini cu graficul brigăzii a 8-a.

— Și-a șters mîinile...
— Dar și-a pătat obrazul!

Fabricile de sticlă „Azuga” și „Vitrometan” llorează borcane de proastă calitate.

FABRICA DE CONSERVE „FULGER.”
MAGAZIA

— Acestea sînt produse cu care fabrica noastră se mîn-
dresfel...
— Dar astea?
— Cu acelea se „mîndresc” fabricile „Azuga” și „Vi-
trometan”!

Desene de Fred Ghenădescu

POLITICA COLONIALIȘTILOR FRANCEZI

—Imi trebuie 100 de miliarde!

Desen de Mittelberg
(din l' Humanité)

INOVAȚIA GENERALULUI

S'a făcut mare vîlvă acum cîțva timp în jurul inovației plină de promisiuni a unuia din comandanții trupelor franceze din Algeria. Aplicînd cu ingeniozitate la condițiile Africii cunoscuta lozincă americană „Asiaticii împotriva asiaticilor”, dibăcțul general francez a pus la cale realizarea unor unități militare — așa numitele „harka” — alcătuite din indigeni și dispuse să lupte împotriva compatrioților din rezistența algeriană. A fost nevoie de o îndelungată bătălie de cap pentru recrutarea oamenilor necesari: promisiuni, amenințări, lungi școli pentru „educarea” noilor ostași, etc. etc. Țăranii algerieni au fost supuși unor presiuni puternice și unei temeinice indoctrinări pentru a trece în slujba colonialismului. Un mare eveniment, care a ocazionat o adevărată sărbătoare însoțită de o ceremonie solemnă, cu surle și tobe în fața populației băștinașe, a fost apariția unui indigen de 20 de ani, care s'a predat trupelor franceze și a admis să lupte alături de ele. El a fost recrutat pe loc în mod solemn într-una din cele mai bine pregătite „harka”, înarmată perfect și dăscălită la maximum, pusă pe picior de război și sub comanda unui subofiter francez, — o unitate model, întocmită anume pentru a se acoperi de glorie. Dar

abia s'au pierdut în deșert ultimele ecouri ale trîmbițelor și tobelor serbării, abia s'a retras generalul — cuprîns de o plăcută oboseală — la umbra răcoroasă a vilei sale, și vestea îngrozitoare a căzut ca un trîznec: „harka” a dispărut!..

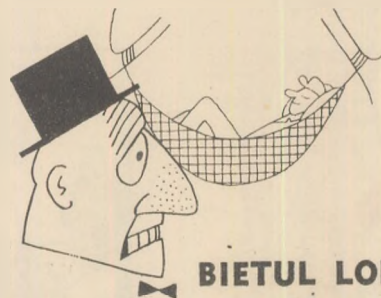
Într-adevăr, „inovația” generalului dispăruse cu tot efectivul, inclusiv tinărul indigen de 20 de ani, inclusiv comandantul francez, inclusiv armamentul proaspăt și abundent.

Asta s'a întimplat în jurul localității Hedroma. Dar n'a fost singurul caz. El s'a repetat cu aproape toate unitățile similare, alcătuite în regiunea Aurès și în regiunea Turenne. Pretutîndeni, „harka” pierdea, lăsînd o vagă urmă care ducea spre taberele partizanilor algerieni, lăsînd în urmă furia neputincioasă și regretul sfișietor al instructorilor și „educatorilor” ei, precum și aleanul nemîngîiat al generalului inovator.

Grație acestei strașnice inovații, mișcarea de rezistență algeriană a primit substanțiale întăriri în oameni bine instruiți și în armament modern.

Generalul, în schimb, a primit ordinul să se înapoieze în Franța, unde va avea puțința să-și trateze — poate chiar la Vichy — consecințele, localizate la ficat, ale ingenioasei și nefericitei sale inovații.

G. DTR.

Nerezonabila opoziție a lui Adenauer față de
ideea tratatelor cu R.D. Germană, împiedică
— accelerarea unificării Germaniei
(Ziarele)

— De ce: „Toți Germanii în jurul aceleiași mese”? Prefer deviza „Toți Germanii în aceeași oală”.

Desen de V. Timoc

Pe lângă meseria de membru al Camerei Lordilor, unde nu are nimic de făcut, lord Chandor este și președintele unor numeroase consilii de administrație comerciale și industriale, unde urlașa lui activitate se rezumă la... încasarea tantiemelor. Așa că-și rămîne lordului președinte o lungă și prețioasă vreme, pe care nu o poate cheltui, întreagă, în cluburile selecte unde joacă bridge, sau pe terenurile de sport unde joacă tenis și golf. Ii rămîne, așadar, timp să se gîndească la binele... muncitorilor, și să-și expună gîndurile într-un mare cotidian englez.

Din proza lordului reiese că el e foarte îngrijorat de primejdia pe care o prezintă, pentru muncitori, timpul liber creat de valul de automatizare a uzinelor. Nu că nobila lui inimă ar suferi din cauza mizeriei muncitorilor rămași de curînd șomeri în urma automatizării fabricilor de automobile „Standard”, și „British”. Ceea ce îl înspăimîntă, e posibilitatea ca într-un viitor nu prea îndepărtat să se reducă în Anglia ziua de lucru a muncitorilor și funcționarilor, în felul cum a și început a fi redusă în U. R. S. S.

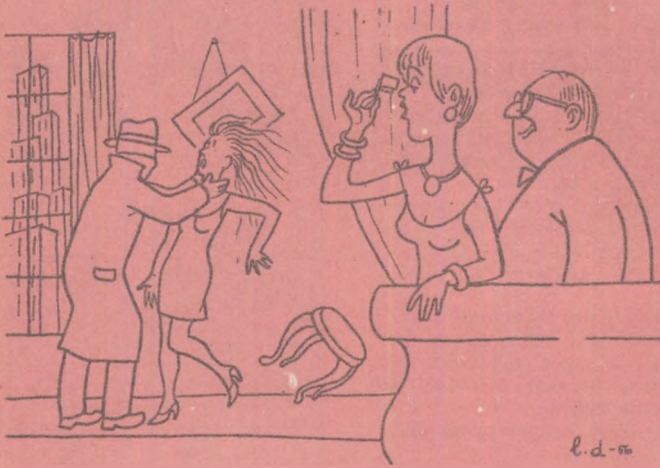
Ce lucru îngrozitor ar fi — exclamă lordul — ca muncitorii și funcționarii să se folosească după vrerea lor de atîta libertate!

Cu trîndăvia care este un privilegiu sacru al clasei din care face parte, se împacă lordul de minune, nu-î vorba. Dar perspectiva unui mai larg răgaz de odihnă, de preocupări intelectuale, de sport pentru muncitori, îl umple de amărăciune, de oroare și de spalmă.

Singura lui consolare, așa cum singur o spune în concluzie, este că el nu va mai trăi îndeajuns ca să apuce asemenea îngrozitoare vremuri. Și-î pare cu atît mai bine că nu le va apuca, cu cît n'ar fi exclus să vadă, în același timp, lorzii nevoiți să se apuce și ei de lucru.

Desen de L. Darian

INTR-UN TEATRU OCCIDENTAL

→ Vezi, Jimmy, asta-i coafura de care îți vorbeam.

IN LUMINA FAPTELOR

Militărie în lege

Un purtător de cuvânt al marinei americane a anunțat de curând moartea a cinci soldați și dispariția unuia cu prilejul unui marș forțat de noapte prin mlaștinile din Carolina de Sud. Marșul a fost ordonat de un sergent, ca măsură disciplinară, celor 75 de recruți de sub comanda sa.

De altfel, pînă nu de mult a provocat neîncetat proteste în opinia publică din SUA o anumită școală special înființată de Pentagon pentru „călțrea” militarilor americani. Programul ei prevedea, pe lângă nevinovate marșuri forțate ca acela de mai sus, nenumărate alte „obiecte de studiu” ca: azvirlirea elevilor din autocamioane în plină viteză, cufundarea în apă înghețată, apoi în apă clocotită, azvirlirea din avioane de la diferite înălțimi, cu sau fără parașută, bătaii zdravene cu diferite vergele, fringhii, etc. în diferite zone ale corpului, închiderea în celule din care se scotea treptat aerul, și alte felurite schingiurii, care trebuiau să mărească rezistența tinerilor ostași, să-i facă, în cazul cînd ar cădea prizonieri, să suporte fără a sufla un cuvînt, torturile la care ar fi supuși, chipurile, de „roșii”.

Acest tratament era numit „spălarea creierului” și, în afară de numeroși invalizi și pacienți pentru spitale, n-a reușit să procure armatei americane decât un număr oarecare de insuficienți mintali, de șocați și îndobitociți, al căror creier, „spălat” excesiv, intrase... la apă.

Date fiind rezultatele obținute și scandalul public stîrnit, „spălătoria” a trebuit să fie desființată recent.

După cum se vede, „disciplina” pe care Moș Teacă al nostru o impunea „răcuților” săi era o glumă nevinovată față de regimul cazon de dincolo de ocean.

Schimb de moduri de viață

După cum anunța Agenția „United Press”, Curtea de apel

a statului Virginia (SUA) a primit nu de mult plîngerea unui grup de părinți de origine turcă, ai căror copii au fost împiedicați să intre în școlile primare rezervate albilor.

După cum se știe, cercurile oficiale ale Turciei au în mare stimă modul de viață american, căruia se străduiesc în fel și

chip să-i copleze condițiile și amănuntele, începînd cu coca-cola și cu diferitele tipuri de armament și sfîrșind cu „vînătoare de vrăjitoare”. Cît privește oficialitățile din Virginia, se pare că hotărîrea lor cu privire la copiii de origine turcă nu e decît un semn de grațiozitate reciprocă, un ecou întîrziat al... modului de viață turc de pe vremea tenicilor și sultanilor, cînd „ghiaurii” erau supuși, după cum se știe, unor crîncene discriminări.

E drept, nu atît de crîncene ca acelea — curat „turcești” — la care s-a ajuns în țara tuturor libertăților și recordurilor...

Cu toată admirația și rîvna imitatoare a burgheziei și oficialității turce față de modul de viață american, e puțin probabil însă că zeloșii admiratori vor fi tentați să transplanteze pe malurile Bosforului recenta inovație rasistă din statul Virginia.

Din motive lesne de înțeles!

Leul deasupra

Puțin înainte ca Parlamentul islandez să fi invitat pe oaspeții „U.S. Army” să-și revadă Statuia libertății și platourile natale, li s-a oferit soldaților de la baza americană din Keflavik un spectacol de varietăți încheiat cu o întimplare tragic-comică. În program era și un număr mixt anglo-american, în care aveau să se pro-

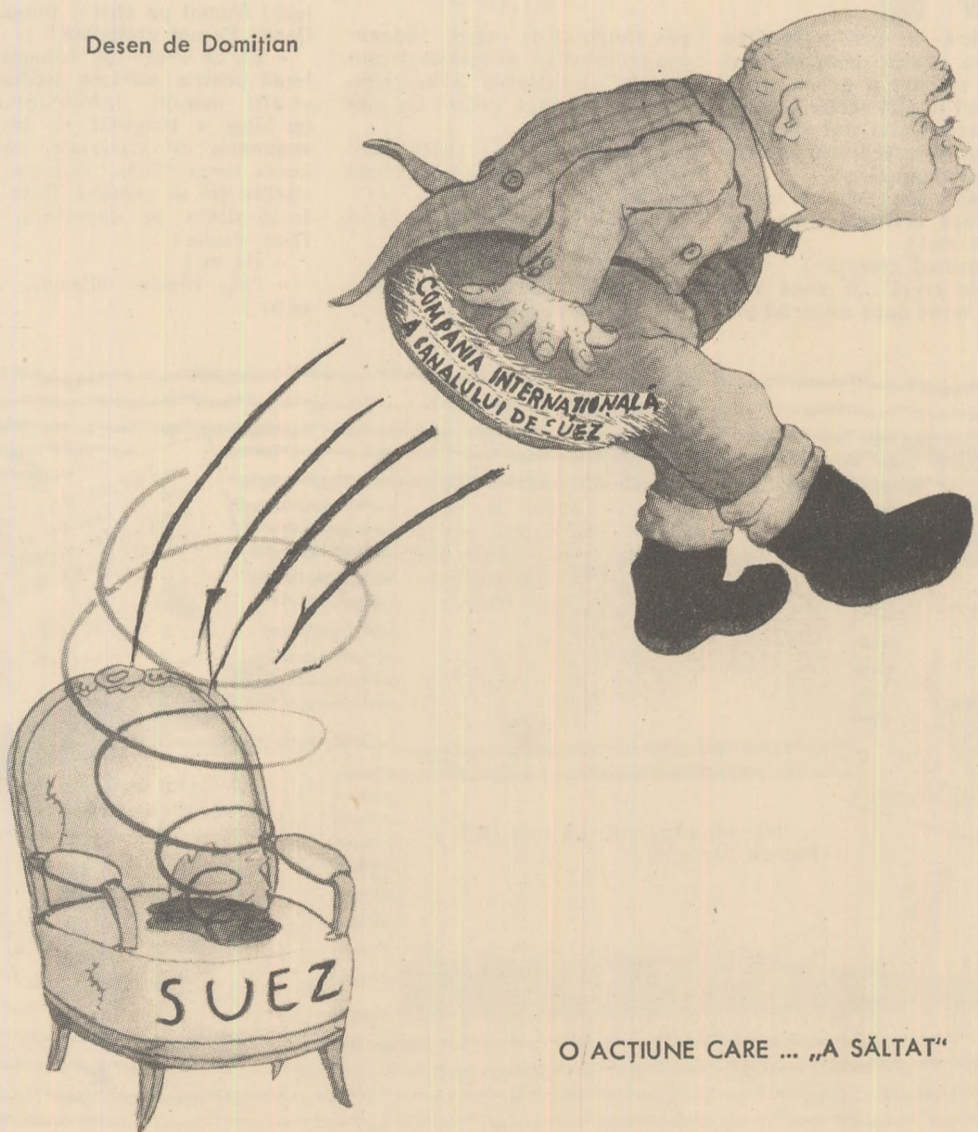
ducă fantezistul american Bob Hope și atleta engleză Joan Rhodes. Femeia-Hercule ieșise în scenă și-și îndeplinea ocupația preferată, îndoind și rupînd bare de fier. Bob Hope, după cum prevedea numărul, a apărut alături și l-a cîntat o serenadă. Finalul acestui savuros duo n-a mai respectat însă indicațiile programului: femeia l-a luat în brațe pe Bob pentru a-l pune pe umăr și a pleca, dar, în efuziunea momentului,

ea a alunecat și, cîzînd, l-a prins sub cele 100 de kilograme proprii pe subțirelul fantezist. Spectatorii au aplaudat în delir, dar Bob Hope a trebuit să fie dus la spital. În timp ce un gazetar francez remarca răutăcios că e pentru prima oară într-o ciocnire anglo-americană cînd „leul britanic” cade deasupra...

ION CĂLIMARĂ

Desen de Domijian

O ACȚIUNE CARE ... „A SĂLTAT”

de MIHAIL SAVA

- Tovarășe șef de secție, dorim să scriem un reportaj în legătură cu problema productivității muncii în secția dumneavoastră! Știi, se apropie 23 August și am vrea să...

- Păi, bine, mă frate, și la 23 August umbrați după critică? De ce nu scrieți ceva pozitiv?

- Dar pozitiv vrem să scriem...

- A, da?... Păi, atunci se schimbă socoteala! Uite, să-ți spun:

zitiv, înseamnă că e rupt de teren! Aia-ii! Să-ți faci o critică!

- Totuși noi am vrea să știm ce metode înaintate aplici dumneavoastră pentru mărirea productivității muncii în secție!

- Vrei mai amănunțit sau în două vorbe?

- Mai amănunțit!

- Păi, cum să-ți spun... eu... la noi în secție...adică... la noi în fabrică se aplică... Lucrează băfeții! Mănincă foc! Sint în fabrică o mulțime de tovarăși care...

- Aș vrea să știu, la dumneavoastră în secție...

- Tovarășele, prea vrei amănunțit!

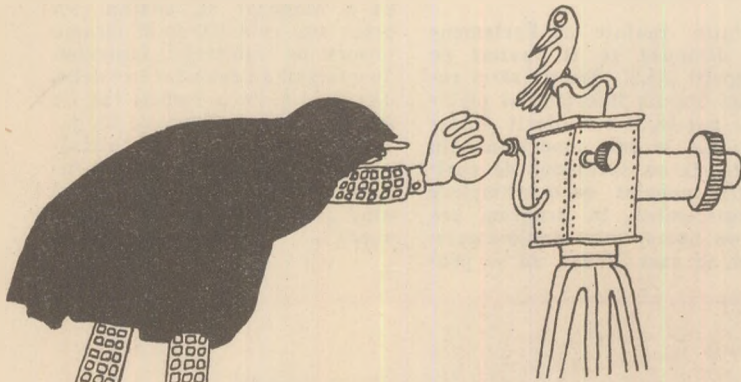
- Atunci spune-mi în două vorbe.

- Păi, în două vorbe ți-am spus: ieși pe aici pe culoar și prima ușă la stînga este secția...

- Stai, stai s-o luăm altfel... Dumneata știi că de productivitatea muncii se leagă scăderea prețului de cost?

- Just!

- Ei, ce măsuri ai luat dumneavoastră în secție? Pentru folosirea

în legătură cu productivitatea muncii în secția noastră, ieși mata pe culoar, și prima ușă la stînga, dai în altă secție, unde...

- Tovarășe, dar noi am vrea să scriem despre secția pe care o conduceți dumneavoastră!

- Dacă-ți spun eu că umbli morțiș după critică! Cine va îndruma aici?

- Tovarășul director!

- N-are nivel! Și dacă te-a trimis la mine după material po-

rea timpul de lucru, reduce reabilitarea, economie de materiale, lichidarea absențelor. Văd că lozinci aveți! Ce măsuri ai luat?

- Păi, n-ai spus chiar dumneavoastră? la uita ce de lozinci am făcut!

- Bine, dar după ce-ați făcut lozincile?

- Păi... le-am agățat!

- Bine, bine, și după aia?

- Le-am citit.

- Și apoi?

- Uite, vezi? Iar intri în amănunte!

- Stai, tovarășe! Cum adică, ai pus lozincile de formă? De ce nu le aplici la strung?

- Știi că ești bine? Păi, ce-ai vrea dumneata să fac cînd lucrez? Să stau cu ochii pe strung, sau cu ochii pe lozincă?

- Păi, aplic-o, ține-o minte!

- Ei, asta-ii! Mai uită omu'!

- Dar cei din celelalte secții de ce nu le uită?

- Tovarășe, scrii de secția mea sau de celelalte? Nu toate secțiile au memoria la fel! Asta-ii din naștere, nu după plan!

- Atunci, s-o luăm după plan! Am auzit că la dumneavoastră în secție nu prea sint frunțași...

- Nu-s, tovarășe! Că eu nu fac...vedeti-mă...

- Greșești, nu așa arată problema asta!

- Problema nu arată așa, dar așa arată graficul! Și ăștia cu întrecerile pun problema după grafic!

- Totuși, am văzut în curtea fabricii o mulțime de panouri cu fotografiile frunțașilor!

- Da... Dar la mine în secție nu-s prea fotogenici! Știi, cînd vine fotografu' și le spune „zimbiiți vă rog”, ei se uită la grafic, și s-a dus cu poza! Ies triști...

- Și de ce nu luați măsuri ca să ieșiți mai veseli?

- Am luat! Am pus să ia jos graficul! Dar nu mai dă fotografu' p-acți!

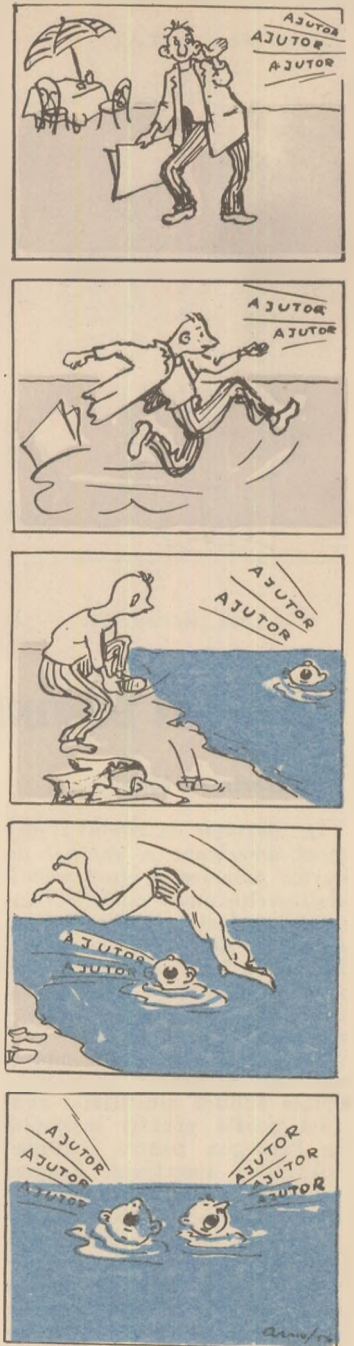
- Știu... Iese pe coridor și prima ușă la stînga, intră într-o secție... fotogenică!

- Da, tovarășe! Totuși nu-i just! Numai pe alții îi fotografiază! Pe noi niciodată!

- Ei, ce vrei? Și fotografu' luptă pentru mărirea productivității muncii, întrebunțarea cu folos a timpului de lucru, economie de materiale, reducerea rebuturilor... Pricepi, tovarășe șef de secție? Dacă te fotografiază pe dumneata, n-ai făcut nimic!

- De ce?

- Păi... rămîne clișeu... negativ!

Desen de E. Arno

La mare...

Desen de Matty

DRAGĂ URZICO,

Un cunoscut proverb...forestier zice că „surceaua nu sare departe de copac”. Și așa e.

Dar la întreprinderea forestieră unde lucrăm noi, la I.F.E.T.-Rîul Bărbat (care ține de I.F.E.T.-Pul, raionul Hațeg, regiunea Hunedoara) acest proverb e aplicat pe dos. Aici sare... copacul, iar surceaua rămîne pe loc.

A sărit din funcție, pentru abaterile lui (beție și atitudine nejustă față de muncitori) șeful de sector Pascal Mihael, dar subalternul său, Albulescu, de la exploatarea Marginea, a rămas... neschimbat în apucăturile sale. Tot ca fostul său șef umblă (mai mult beat decît treaz) și tot ca el nesocotește nevoile muncitorilor.

Se zice că „pădure fără uscătură nu se poate”. O fi! Dar I.F.E.T.-uri fără Albulescu, noi credem că se poate.

Tu, dragă Urzico, ce spui?

Cristea Vasile
I.F.E.T.-Rîul Bărbat,
raionul Hațeg

Nota redacției: „Urzica” e de aceeași părere cu tovarășul Cristea Vasile.

DRAGĂ URZICUȚO,

Să vezi și tu ce s-a întîmplat la Trestul de aprovizionare cu materiale tehnice din str. Nicolae Iorga nr. 29, pendinte de Direcția generală a petrolului. Pentru salarii acestui trest s-au repartizat două credite în scopul construirii a două locuințe muncitorești. Acum, trebuie să știi, Urzicuo, că aceste credite nu se dau așa, după ochi, ci după merite. Și cine poate să cunoască mai bine meritele salariiștilor trestului decît directorul adjunct Vidrașcu G. și șeful cadrelor, Jozescu? Așa că au fost însărcinați cu alocarea celor două credite pentru locuințe. Socotind că cele mai multe merite le întrunesc domniile lor, și-au alocat sumele în liniște și

cu conștiința împăcată. De fapt au dreptate pentru că nimeni n-are ca el marele merit de a ști să se pună la „adăpost”. Numai că tocmai cînd volau să ridice acoperișul, folosind mina salariată și materialele trestului, le-a fost descoperit... meritul. Acum au nevoie de un alt credit pentru locuință: în coloanele tale. Drept care te rugăm să-l acorzi, Urzicuo, tot după merite: după adevăratele lor merite.

Iosifescu P.
Bd. H. Botev 54
București

DRAGĂ URZICO,

În satul Breznița (raionul Turnu-Severin) „activează” agentul de colectare Olaru Nicolae. Cum „activează” dumnealui, o să-ți scriu pe scurt. Dacă vrei, de pildă, să-ți predai cota de carne în termen, și te duci la Olaru cu un bou care face cu 740 lei mai mult decît datorezi tu, în loc de 740 lei primești numai 440, restul de trei sute numindu-se, chipurile, „amendă” pentru nepredarea cotelor pe anul precedent. Dacă aduci chitanța care adevărește predarea cotelor pe anul precedent, Olaru îți spune că a greșit, dar banii tot nu ți-i dă înapoi. Cică, să-l cauți tu pe cel cu care te-a confundat, și care nici nu există în comună. Și astfel, după ce că-ți faci datoria ca un gospodar de treabă, mai dai și 300 de lei din buzunar. Așa i s-a întîmplat cetățeanului Călin Teodorescu și tot așa și altora, pe care-i știe agentul Olaru. Noi am dori ca în satul Breznița, gospodarii - la predarea cotelor - să-și primească plata cinstit. Iar agentul Olaru să-și primească și el plata. După cum merită.

Ionel Stoican
Turnu-Severin

URZICO,

Iată filmul aventurilor cinematografului „Aliața” de pe șos. Giurgului nr.3, București:

1952 - Se repară!

1953 - Nu se mai repară!

1954 - Totuși, să se repare!

1955 - Ei, hai să se repare!

1956 - Se va repara!

Pînă cînd „se va repara”, cinematograful stă închis. I.C.R.S.B. (Întreprinderea cinematografică regională de stat București) își fa angajamente (pînă la 1 iulie va fi gata, precis!), iar cetățenii din cartier sau tramvalul...și se duc să vadă filme la centru. 1 iulie a trecut de mult, numai I.C.R.S.B n-a trecut de loc. N-a trecut, adică pe la șantier, ca să vadă cum stau (și nu mișcă) lucrările. Ce ar fi, Urzico, să-ți treci tu (în

pagină) pe cei răspunzători de această situație, pentru ca să treacă și ei la treabă? Nu de alta, dar ca să nu treacă vara, să vină toamna cu timpul nefavorabil și să înceapă din nou povestea... cu apă de ploale.

Tonciu Constantin
salariat al revistei „Flacăra”
București

DRAGĂ URZICO,

Te pricepi la... fotbal? Da? Bine! Atunci răspunde la următoarea întrebare: dacă pe stadionul „Vasile Roația” din Brăila are loc un meci de fotbal între echipa „Metalul I. S.” din localitate și echipa „Progresul” din Corabia, cine pierde?

- Pierde echipa care joacă mai slab! Vezi zice.

- Aș! Pierd... spectatori! Fiindcă dacă dispoziție C.C.F.S. Brăila să se vindă spectatorilor

acestui meci, în mod obligatoriu, și... 200 de exemplare dintr-o broșură intitulată „Regulile jocului de fotbal”.

La alt meci, la distanță de două săptămîni, la fel.

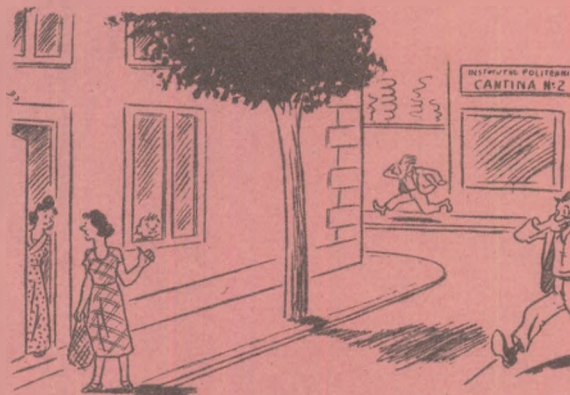
Astfel, un cetățean care asistă la ambele meciuri se alege cu... două broșuri, iar dacă se duce la meciuri și cu membrii familiei, se alege cu altele broșuri, încît poate deschide o librărie.

Și eu cred că e bine așa, dragă Urzico. Existînd în Brăila o librărie în care să se vindă broșura „Regulile jocului de fotbal”, ar putea-o cumpăra și C.C.F.S. Brăila, spre a învăța din ea... regulile de a respecta prevederile legale care interzic oricărei întreprinderi de a vinde cumpărătorilor, în mod obligatoriu, alte articole decît acelea pe care le vor.

Șt. Renea
I. C. A. R. Chiscani
raionul Brăila

În curtea cantinei nr. 2 a Institutului Politehnic sînt depozitate mari cantități de gunoale care răspîdesc în tot cartierul un miros pestilențial.

VECINĂTATE SUPĂRĂTOARE

- De ce ții băiatul închis în casă?
- E debil și are nevoie de aer curat.

Desen de Fred Ghenădescu

- O fi bou!
- Cum să fie bou, dacă o cheamă Viorică!

Desen de H. Leru

Unii directori de întreprinderi așteaptă numai dispoziții de la centru.

CVLCUȘ COMOD

Desen de Domijan

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:

Calea Victoriei nr. 25.
Telefoane: Secretariatul
de redacție 4.28.15
Secția scrisori 4.60.34
Secția viața internă
4.72.23

Organizatorii blocului atlantic încearcă să mascheze adevăratul scop al acestei organizații agresive, prin încredințări cum că ar lucra - chipurile - pentru „apărarea păcii”.

Desen trimis de caricaturistul sovietic Ganf (Moscova)

LA TEATRUL N.A.T.O.

— CONTINUĂM PROGRAMUL NOSTRU DE PACE I...

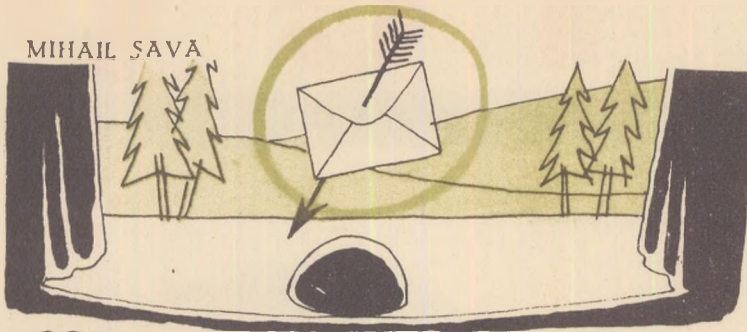
urzica

ANUL VIII * Nr. 15 (163) * 31 AUGUST 1956 * 16 PAGINI * 75 BANI

Sînt încă unii învățători care după ce și iau diploma se eschivează de a pleca la țară.

MIHAIL SAVA

Mai sînt și din ăstia

Piesă în trei acte

Decor — o stațiune de odihnă

Actul I

STIMATĂ TOVĂRĂȘICĂ DIN VILA NUMĂRUL 6

Trebule să-ți spun că din clipa cînd am sosit în stațiune și te-am zărit, nu mai am odihnă. Soarta a vrut să te văd prima oară la Izvorul numărul 2, și de atunci, cu toate că medicul mi-a recomandat Izvorul numărul 5, beau și eu din Izvorul 2, din care bei dumneata, care mi se pare un balsam pentru inimă, deși eu sufăr de ficat. Dar, o tu, iubirea vieții mele, dragostea concediului meu, ce mai contează crizele de ficat, pe lângă focul ce a cuprins inima mea de cînd te-am zărit? Dacă aș ști că vei răspunde dragostei mele, aș fi în stare pentru tine să beau din toate izvoarele, din 1, 2, 3, 4, 5, și 6 chiar (care știu noi cum miroase), și-aș ceda toate băile mele de sulf — dacă suferi cumva de reumatism — și-aș oferi în fiecare zi felul trei, dar ce n-aș face pentru dumneata? Au trecut trei zile de concediu. Mai am optsprezece (sînt venit medical). Fă așa, ca zilele ce le mai am, să-mi fie fericele. Eu nu sînt din acei care vin în concediu ca să-și caute legăturile amoroase, care știu noi cum se spune: „dragostea în concediu de vară ține numai pînă la gară!” Nu, iubito! Dragostea noastră, dacă vrei, poate să continue și după ce coborim din tren la București, să continue toată viața. Dar nu mă respinge acum. Avem în jurul nostru munți cu cabanele lor, riul cu malurile, pădurile cu poenele lor minunate! Ce motiv ai avea să mă respingi? Și dacă cumva, după cum am aflat, ești căsătorită, lasă iubito aceste prejudecăți, că doar de aia ești în concediu, și de aia sînt și

eu în concediu, vreau să spun, soarta a vrut să ne întîlnim medical, și atunci de ce să ne opunem noi destinului implacabil, cînd dumneata ești aici și soțul la București? Dragostea mea e mare! E sinceră! E frumoasă! Concediul petrecut departe de dumneata, ar fi ca o masă fără felul unu, ca felul doi fără sos, ca felul trei fără zahăr! Ai milă de inima mea, că sufăr și de ficat! Te aștept dîseară la Izvorul 2! Fac eu cinste!

Cu dragoste,
Jean Cassanova
Vila nr. 5

Actul II

STIMATE TOVĂRĂȘELE DE LA VILA NUMĂRUL 5

Am primit scrisoarea dumitale și îmi pare rău că te sacrifici și bei pentru mine din Izvorul nr. 2, numai ca să te chiniești! Îmi închipui ce calvar trebuie să fie pentru dumneata să bei de acolo, mai ales că acest Izvor a secat de treizeci de ani, și a rămas numai tăblița, în fața căreia eu m-am oprit odată întimplător și am băut puțină apă din termos!

Vreau să te asigur însă, că sînt îndurerată, și am lăcrimat citind scrisoarea dumitale (că eram la cantină și am scăpat un ardei iute în ciorbă). Dacă eu am lăcrimat, trebuie să-ți spun că tovarășii de la administrația stațiunii, citindu-ți scrisoarea, au izbucnit, săracii, în hohote de plîns. Directorul hohotea ca să te trimită acasă mîine, adjunctul hohotea că azi, intrucit nu ești la prima dragoste, în sfîrșit au hotărît printre lacrimi că trebuie să iubești în sînul familiei. Fapt pentru care eu închin în cinstea dumitale un pahar cu numărul 3, și inchei cu aceste versuri de amor:

Soția ta din Făurei
În gară te va aștepta
Căci, după scrisorica ta,
O copie l-am trimis și ei!

Pa, iubitu!e!
Tovărășica de la vila nr. 6

Actul III

Costică: Ce faci, Jenică? Abia acum cîinci zile ai plecat în concediu și te-ai și întors?

Jenică Cassanova: Nu, mă Costică, m-au trimis acasă pentru că primisem un diagnostic greșit! Eu am plecat în stațiune crezînd că sufăr de ficat, și acolo au constatat că am... altă boală!

de AUREL FELEA

Am să-ți spun o întîmplare,
Care,
Deși mărunță, mi se pare
Îndeajuns de grăitoare.

Mi s-a întîmplat deunăzi chiar mie.

Precum se știe,
Am un copil. Frumos de pus în glastră...
(Merși, asemenea și dumneavoastră!...)
Am și-un pectin,
(Frumos, dar mai puțin;
În schimb, masiv cît un obuz
Și, cînd îl întîlnești, ursuz)

Copilul, deh!... Ca'n orice bloc,
Vrea să se joace, n-are loc...
Lovește-n minge pe balcon,
Închipuindu-și că-i Ozon!...

Alaltăieri, ce-i dă prin cap?
Luîndu-și mingea din dulap,
Încinge-un meci de mama focului,
Pe scara principală a blocului!...
Și dă-i cu mingea de pereți, de trepte...
(În ciuda sfaturilor mele înțelepte,
Care desigur îl îndeamnă mereu
La cuminenția
Și la mușenia
Unei piese de muzeu)

...Și nu zici că pîrdalnică de mîngie,
Zburînd pe scară, îl atînge,
Nu știi precis, mai mult sau mai puțin,
Pe sus-numitul meu pectin,
Care venea acasă!...
Scandal: „N-ai educație aleasă!
Măgarule! Te-nvăț eu mîinte!”
...Și țîn-te!
Palme cîteva perechi,
La copilul de urechi,
Mai oreo cîteva pumni răzleți,
Dă-i cu capul de pereți
Și, cu putere,
Ca încheiere,
Pentru mai multă eficacitate,
Mai dă-i și un pictor în spate,
De a zburat copilul, ca o cometă-n noapte,
Pînă acasă, la etajul șapte!...

Aici, mîngie-l, oblojește-l,
Sărută-l, spală-l, liniștește-l...
Aflînd noi mai pe urmă cine-i spadastnul,
Nevasta m-a trimis să-mi tau la rost pectinul.
M-am dus...
—„Se poate, omule? i-am spus,
Da, știu că scara într-un bloc,
Nu-i loc propice pentru joc...
Copilul a greșit, dar nici așa
Încît să-l faci fărîme dumneata!”
...Dar el de colo: „Ți-o spun drept,
Copilul rău și-am vrut să-l îndrept!”
—„Păi de-l mai îndreptai nișel mata,
Nu mai aveai la urmă ce-ndrepta...
Mi l-ai fi isprăvit!...”

...M-a măsurat pectinul meu, scîrbit
De-atîta lipsă de nivel,
Prezentă (culmea!...) în același bloc cu el
Și în sfîrșit l-aud că zice:
—„Să știi că nu e just, amice!
Te rătoiești la mine,
De parcă nu l-aș fi-nvățat de bine!...
Dar ce să mai vorbim?... Mi-ai luat și glasul!...
Copilul păd că seamănă cu tat-su!...
Nu-i de mirare că nu știe să primească
O critică tovarășească!”...

